

[Holstein.]

han kan, hvis han ikke har en Arbejdsgiver, der tager sig af ham. Sammenlign nu disse med alle de mange, der gaar frit og frejdigt rundt og aldrig har gjort Militærtjeneste, skønt de var kvalificerede dertil og nyder alle Goderne ved at være stillet frit i den økonomiske Konkurrence, medens de andre er handikappet af Værnepligten. Det er ganske urimeligt, om dette Forhold ikke skulde søges i hvert Fald i nogen Grad udlignet.

Men foruden den Byrde, der hviler paa det ældre Mandskab under Genindkaldelserne, og den er selvfølgelig særlig tung, er ogsaa Rekruttiden, selv om den hos os kun er ret kortvarig, utvivlsomt en Byrde, navnlig for de mindre bemidlede Klasser, utvivlsomt et Handikap for dem, der indkaldes, i Forhold til dem, der kan stræbe frem i deres Erhverv uden denne Afbrydelse i deres Livsvirksomhed. Og endelig, sidst, men ikke mindst, Mobiliseringen under Krigsforhold. Vi har jo herhjemme haft Indkaldelserne under Krigen, Sikringsstyrken, hvor vi havde Mandskab liggende, ikke i nogle faa Maaneder, men i Aarevis, medens andre, der var lige saa kvalificerede til Militærtjeneste, fuldstændig gik fri. Og tænk saa endelig paa Forholdet, hvis der virkelig blev Krig og de paagældende skulde ud, ud at ofre Livet, ud at slaas til Invalider, medens deres lige saa militærduelige Kammerater gik fri. Jeg kan ikke se rettere end, at der i alt dette er saa vægtige Grunde for en Værneskat, at jeg synes, at man ud fra demokratiske Principper, ud fra Retfærdighedsprincipper, ikke, i hvert Fald ikke fra Venstres Side, som en Gang har haft denne Sag til Programsag, eller fra det konservative Parti, der ligeledes har den som Programsag, kan affeje dette Spørgsmaal som et ligegyldigt Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som Tiden er løbet fra, og som ikke længere har Interesse. Nej, Tiden er netop ikke løbet fra det, det har mere Interesse nu end nogen Sinde før.

Endelig har jeg tænkt mig, at de Beløb, der kom ind, skulde anvendes ikke alene til Kompensation for det tjenstpligtige Mandskab under Genindkaldelse, men ogsaa til Tilvejebringelse af Midler til Gennemførelsen af den Forsvarsordning, som vi nu maatte faa. Jeg kunde tænke mig, at man sagde som saa, at alt, hvad der vedrører den organisatoriske Side af Forsvarsordningen, Personel, Uddannelse, Befalingsmandsrammerne, Lønninger o. s. v., skal skaffes til Veje paa sædvanlig Vis, men hvad angaar Materielanskaffelser og Materiellets

Fornyelse og Vedligeholdelse, vilde det være rimeligt hertil at bruge en Del af denne Skat.

Nu nærer jeg ingen Tvivl om, at den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, naar han kommer op og sabler dette Forslag ned, vil sige: Ja, der kunde maaske nok ud fra et principielt Retfærdighedssynspunkt være noget rigtigt i dette Forslag, men skal vi have en saadan Værneskat, lad det saa blive de rige Borgere, der kommer til at betale den, og lad den mindre bemidlede værnepligtige Befolkning gaa fri. Jeg vil gerne overfor en saadan forventet Indvending fra socialdemokratisk Side have Lov til straks at bemærke, at jeg kunde meget vel tænke mig, at man under truende storpolitiske Forhold, saaledes som vi havde dem i Aarene umiddelbart forud for Verdenskrigen, paalagde den velhavende Del af Befolkningen en ekstraordinær Beskatning til Forsvarsformaal. Det gjorde Tyskland i 1913, jeg ved det, for jeg var den Gang ved Gesandtskabet i Berlin. Loven om ekstraordinær „Wehrbeitrag“ til den tyske Hær gik ud paa en Formuebeskatning af de velstillede, der havde over en vis Formue, og den indbragte i alt ca. 900 Mill. Mk.

Men noget helt andet er jo Spørgsmaalet om en Værneskat under almindelige Forhold, og her maa man dog sige, at den Arbejder, der i og for sig legemligt set er lige saa duelig som hans Kammerat, faar en urimelig Begunstigelse ved at fritages for Værnepligt. Derfor kan jeg ikke se rettere end, at Værneskatten som saadan bør hvile paa alt tjenstdueligt Mandskab, som ikke indkaldes, ogsaa paa den mindre bemidlede Del af Mandskabet. Derimod vil jeg villigt indrømme, at der kan diskuteres om, hvorledes denne Skat skal udformes. J. C. Christensen foreslog i sin Tid, i 1901, en Grundskat paa 6 Kr. — i den svejtsiske Værneskat er Grundbeløbet 6 Frcs. —, dertil ønskede han saa knyttet en Tillægsskat lagt procentvis paa den forventede Formue- og Indkomstskat. Paa samme Maade er der en procentvis Tillægsskat til den svejtsiske Grundværneskat, saaledes at Tillægsbeløbet dog under ingen Omstændigheder kan overstige 3 000 Frcs. Jeg har foreslaaet, at det samlede Beløb ikke skulde kunne overstige 800 Kr., og jeg har forhøjet det J. C. Christensenske Grundbeløb fra 6 Kr. til 12 Kr. Men alt dette, Spørgsmaalet om Udformningen, Spørgsmaalet om hvorledes, kan der jo diskuteres om, og det kan forandres saa meget, man vil. Man kan sætte Grundbeløbet ned, man kan gøre Grundtaksten ganske lille, man kan forhøje Tillægsbeløbet,